



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Additiones ad opusculum II. de Communione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

Denique sic etiam docet Afcianus Tam-
burinus. (quem singulariter diligo propter
eius eruditionem, & eximiam doctrinam, nec
solum propter commune cognomen, & for-
tasse etiam propter eandem à Majoribus lon-
ge ductam familiam.) Is enim sic habet. *Cum
quantitas, inquit, & qualitas Pœnitentia pru-
dentia Confessarii arbitrio relinquatur. c. Men-
suram. c. Deus. De Pœnitentia & Remissione,
&c. Tempora 26. quæstione 7. in hujusmodi
quantitate, & qualitate Pœnitentia injungenda,
inspicere Confessor debet gravitatem & levita-
tem peccatorum & qualitatem personæ pœniten-
tiæ. An videlicet sit robustus, vel debilis, juvenis,
vel senis; an forte sit magnam recusaturus, vel, li-
cet acceptus, eam non impleturus, & alia ejusmo-
di. Insufficienda est potissimum magnitudo contri-
tionis: tanta enim esse posset, ut ea sola pœnitentiæ
remitteret, iuxta Glossam, &c.*

ADDITIONES AD LIBRUM V.
seu Appendicem Methodi Confessionis.

*Lib. 5. cap. 4. num. 10. fine post illud, Christus
Dominus instituit. Adde.*

Hæc disputandi gratia sint hæctenus dicta:
nam ego sequor libentius priorem sententiam
affirmantem, quia sigillo favet magis.

*Cap. 6. §. 1. num. 5. fine post illud, apud lauda-
tos. Adde.*

Legito item Th. Hurtadum. à quo in multis,
ut patet ex dictis, dissentio.

*Cap. eodem 6. §. 2. num. 9. fine post illud, quam-
obrem hæc prohiberet. Adde.*

Inquires. Potest ne Prælati ex notitia habi-
ta in Confessione motus, magis advertere, ut
notatis aliis extra Confessionem sese offerenti-
bus signis, sufficienter instructus, aliquam ex
dictis actionibus præstet?

Respondeo. Quidquid videatur concedere
Th. Hurtadus, eit ex dictis diligenter distin-
guendum. Nam si hæc actiones à Prælato præ-
standæ, tangerent ipsum specialem pœnitentem
v.g. ei Prælati suffragium denegabit, &c. nullo
modo potest: quia sic odiosa fieret Confes-
sio; nam Prælati hanc novam advertentiam
inciperet adhibere ex vi Confessionis: quod
nullatenus licet. At si actiones illæ non tange-
rent pœnitentem, modo jam explicato, poterit
sane, quia tunc agetur de actionibus tertii ge-
neris, quas licere, concessimus. Quare si forte
Prælati ex vi Confessionis Pœnitentis, addita
sua naturali sagacitate, nolet aliquid aliud sig-
num, non poterit cognitis ex hujus signi vi uti
contra Pœnitentem: solum tunc poterit, quan-
do signum, est ejusmodi, ut etiam sine prædicta
relatione ad Confessionem Pœnitentis, ex se
solo, sufficit & movet ad inquirendum.

FINIS ADDITIONUM.

& Methodum Confessionis,

ADDITIONES
AD OPUSCULUM SECUNDUM
DE COMMUNIONE.

P. THOMAE TAMBRINI.

*In libro unico de Communione, cap. p. §. 8. n. 62.
versus finem post illa verba: Ex vi argumenti
dicendum esset. Adde.*

*a Hier.
Fer. d. p. de
secund. lecta
qn. 30.*

Et ita probabile esse, docet novissime Ferrã-
tinus, a adducto etiam pro se P. Cornejo: pote-
rat item adducere Reginaldum, & Præpositum
quos, eos reprobandos, adducit Diana loco mox
citando.

*Ibidem n. eodem 62. fine post illud. Vbi adcur-
simus, materialiter. Addantur sequentia,*

Add. eam opinionem fuisse expunctam a in
Indice Expurgatorio Hispanico à Cornejo. I-
mo per edictam particulare reprobatam, ut re-
fert Carpenfis apud Dianam, b Quis igitur con-
tra hanc censuram ire securus velit?

Cap.

Cap. eodemp. §. 9. num. 64. sine post illud Prædicti scrupulosi. Adde.

Dixi (ex posteriore sententia) nam in priore docente dubia peccata non esse sub obligatione confitenda; hæc præiens quæstio locum non habet, si enim ea non essent absolute confitenda, nec essent confitenda ante Communio-nem.

^a Vide Pell. Cap. 2. §. 6. num. 28. sine post illud Campa-napulsum Adde.

^{Reg. 5. c.} Contulto dixi (per Horologium mediam no-tem signans) Nam communia apud nos Italos

^{Ricciol.} Horologia, eiusmodi nequaquam sunt: solent enim per tonitruum notare diei noctisque tempus, fere semihora post exactum Solis evolutis cursum. Unde sit, ut hæc à nobis in re nostra, & in notatione meridiei sit detrahenda, si V. G. in nocte, vel die a quinotij Horologium Itali-cum det signum sex horarum, media nox, vel meridies vere in nostris Regionibus erit hora I-talica quinta cum dimidia: Unde ea nocte non poterit amplius frangi jejuniu, commun. caturo de sequenti. Id ipsum sive notavit, sive obser-vari mandavit Missale Romanum editum ab Innocentio X. anno 1647. Instructioe pro hac re, & similibus posita initio eiusdem Missalis, ut metirodè adverterit Gavantius. (b Monet idem Theodosius quod Horologia Italiae sonant Hora stardius, quam indicent Horologia Solaria, quandoque per quadrantiem Horæ, quandoque per dimidiam horam, & ideo detra-henda erit illa quantitas horæ) aliqua huc per-tinentia colliges ex dictis à nobis lib. In Decal-cap. 5. §. 5. ubi de Jejunio Ecclesiastico.

^{Gavantius} in Rubr. Missal. p. 5. in hinc Tabul. meridi. & me-dia noctis.

Cap. eodemp. 2. §. 8. num. 40. post illud. Tu considera. Adde.

Qua à num. 35. hæctenus dicta sunt, sic in compendium redige.

Vel sermo est de fragmento tui Sacrificij, si-ve magno, si-ve parvo, à te invento post assum-ptam ablutionem, & hoc fumere licite potes. Primo statim, Secundo etiam finita Missa (licet multis Sacras particulas porrexeris) dum es in altari, Tertio, etiam probabiliter in Sacristia, antequam vestibus spolieris.

Vel sermo est de eodem fragmento ex alie-no sacrificio, & hoc potes ex probabili opinio-ne, Primo, eodem modo, statim, Secundo eodem modo, finita Missa, etiam post multos communicatos, dum es in Altari. At Tertio, non potes in Sacristia, quamvis nondum spo-liatus sacris vestibus fueris, An vero possis et-

iam tunc hæc fragmenta ex alieno sacrificio sumere, considerandum relinquo.

Semper autem loquimur de fragmento, si-ve parvo, si-ve magno, nunquam enim potest à non jejuno sumi, nec hostia grandis, nec parti-cula integra (addo nec integræ moraliter æ-quivalens) quia dicta licentia solum concedi-tur pro reliquijs Sacrificij, &c.

Cap. 4. §. 1. nu. 4. circa medium, post illud Pia Mater Ecclesia. Adde.

Semi fatuus, aliquando, non semper, ne ex frequentia concipiant irreverentiam, ut notat Januarius

^{ibidem versus sine post illud, semper bonus habitus.} Adde.

Bauci b ait, amentibus ab Infantia non esse dandam Eucharistiam, quia judicandi sunt per- inde, atque Infantes, Rectè. Ita enim docetur communiter; Verum ibid. addit. e ijs, qui post usum rationis in amentiam inciderunt, Eucharistiam dandam esse, dumtaxat in mortis articulo; citatque Conc. Aurasican. & Carthag. quod refertur *caussa* 26. q. 6. c. 7. Sed in hoc textu, in quo est quidem sermo de Sump-t. Euchar. solum sic habetur de re nostra, *Amen-tibus etiam, quæ cumque pietati sunt, conferen-da sunt*: quare illud, (dumtaxat in articulo mortis) vel de suo addidit Bauci, vel sumpsit ex Glossa ibidem marginali, id quod, ut vidi-sti, non approbat valde piè Villalobos.

Cap. 5. §. 6. num. 10. sine post illud. Eodem die communicare. Adde.

Post hæc scripta, & impressa legi, præter Hurtadum jam citatum, sententiam. Pelliz-zarij, d. Quintanaduennans, Dicastilli, aliorum-que, quæ docet, posse, ac debere. Verum om-nibus accurate perpensis distinguendum es-se, ne locum errori demus, sic censeo. Vel mane quis communicavit bene valens, & de- inde incidit in morbum periculosum: Ita ut credatur, non porreturus vitam ad diem se-quentem, & hunc iterum posse eodem illo die, imo debere communicare, probabile erit ex auctoritate tot Doctorum; nec aliud ipsos vel-le, si eorum verba, & rationes perpendantur, existimo. Vel mane quis, dum laboraret, peri-culoso morbo, pro quo, si illud periculum ad-vertebatur, poterat ei dari viaticum; ipse ta-men communicavit ex devotione, & hunc non posse iterum eodem die communicare, si recrudescat tunc morbus, ob quem iudicetur eodem die moriturus, constanter affirmo, &

^a Januav. p. 1. Re. 17. ^b Baucium *sing. casu* 174. ^c Apud Layman. de Euch. cap. 4. n. 4.

^d Pellizz. Quintan. Dicastillo Martin. de S. Joseph Leandr. Ludov. à S. Io. ap. Diana p. 10 tr. 11. ref. 40.

de hoc casu ego sum loquutus in hoc nu. 10. loquutus enim sum de eo ægrotato, qui communicavit mane, & deinde apparuit periculum. Ratio utriusque partis distinctionis est, quia in priore casu ex probabili sententia non est satisfactum præcepto communicandi in periculo mortis; ille enim in periculo non erat, quando communicavit. At in posteriore casu satisfactum est, quia jam erat in periculo, quamvis non putaretur esse, vel quamvis cum ea intentione non communicaverit: sicuti si mane diei festi audis Sacrum, licet nescias illum esse diem festivum, satisfacis præcepto, quia tunc rem præceptam jam implevisti, neque Missam aliam teneris audire post scientiam festi, ut alibi docuimus. Ecclesia enim præcipit auditionem Missæ simpliciter, non

intentionem Satisfaciendi præcepto.

Ex dictis colligo, me facilius concedere iteratam in eodem die communionem illi, qui ex febris, V. G. in periculum vitæ incidit: nam vulneratus, si communicavit ante acceptum vulnus, non communicavit tempore periculi; sed febricitans cum habeat in se luem febris ex communiter contingētibus præsumere debeo, communicasse tempore, quo aderat periculum, quamvis nobis ignotum, & solum valde peritus Medicus posset testificari, vere novum morbum accessisse, qui periculum illud adduxerit, qui certe casus, rarissimus erit.

FINIS ADDITIONUM.
ad Opusculum de Communione.

ADDITIONES

AD OPUSCULUM DE SACRIFICIO MISSÆ.

P. THOMAE TAMBURINI.

Lib. p. cap. p. 9. 6. n. 2. sine post illud in manibus Sacerdotum consecratur. Adde.

Quod hætenus dictum à me est, impugnat Diana. Is enim cum retulisset mea jam dicta verba, incipiendo ab illo [adde, & adesse] sic habet. Hanc distinctionem in ordine ad reverentiam debitam Eucharistiæ, nullus est, qui non videat, esse metaphysicam; sicque ex illa sequeretur, neque Patenam, neque Corporale esse consecrandum, vel benedicendum, quia in ipsis per accidens Corpus Christi consecratur. Nam, ut vult Tamburinus, Corpus Christi per se consecratur in manibus Sacerdotis. Sed hoc dicere est absurdum. Ergo &c. Hæc Diana, qui in tribus placere non potest.

Primo, quia omittit argumentum, cui ego vere innitor, nempe ductum à non requisitis à Jure.

Secundo, quia, quam ego Congruentiam appello, ipse ita versat, ac si velim, illam esse convincentem rationem.

Tertio, quia hanc eandem Congruentiam sate impugnat, quod sequeretur Patenam, &

Corporale non esse consecranda, vel benedicenda

Sed quæso te, dividatur dictum, ne detur ansa labendi, Aliud enim est, loqui de Patena, aliud de Corporali; aliud, de Consecratione, aliud de Benedictione. Nam primo quidem noster hic sermo est de Consecratione, non de Benedictione: sic enim proposui initio hujus num. 2. (neque dicas Calix est consecrandus, ergo & Pyxis) Cur ergo à Consecratione, amice lector, transis ad Benedictionem? Deinde, aliud est, decernere de Patena, aliud de Corporali. Aio enim, Corporale esse benedicendum, ut dixi hoc eodem lib. 1. cap. 5. §. 3. & Item Pyxidem esse ex congruitate benedicendam, ut dixi modo nu. 1. quam solam benedictionem ipsis sufficere jura censuerunt.

Ajo item, Patenam non indigere consecratione ex eo capite, quod in illa per se Christi Corpus consecratur; sed ex alio capite, seu congruentia, quæ sufficiens visa est Ecclesiæ, eamque explicuit in oratione, quam Episcopus recitat in consecratione à Patenæ. (Oremus, inquit, Fra-

a In Patena
sif. Re. de
Consecr.
Patena. q.
Calix.